

РЕШЕНИЕ

№ 6280

гр. София, 22.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 08.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **7969** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс.

Повод за образуване на делото е жалбата от М. Т. Е. от [населено място], против издадена на 12.07.2011 г. от длъжностно лице от Столичен инспекторат при Столична община устна заповед за принудително преместване на паркирано пътно превозно средство – лек автомобил марка „О.“, рег. [рег.номер на МПС] , без знанието на неговия собственик.

Жалбоподателят е представляван в съдебното производство от редовно упълномощени двама адвокати, които поддържат жалбата. Заявяват искане за присъждане на направени за водене на делото разноси и на адвокатско възнаграждение. Представили са допълнително и писмена защита.

Ответникът по жалбата - длъжностно лице от Столичен инспекторат при СО, чрез упълномощен юрисконсулт К. оспорва жалбата и желае юрисконсултско възнаграждение. Представя писмена защита.

Представените с жалбата и с административната преписка доказателства са приети по делото, след като не бяха оспорени. Приети са и допълнително представените от страните писмени доказателства, както и две заключения на съдебно – технически експертизи.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, въз основа на доказателствата приема за установени следните факти и обстоятелства, по които страните не спорят.

На 12.07.2011 г., около 07.00 часа жалбоподателят М. Е., който живее постоянно в

[населено място], пристигайки на територията на [населено място] е паркирал собствения си и управляван от него лек автомобил марка „О.“, модел „М.“, рег. [рег.номер на МПС] на площ, находяща се непосредствено след автобусна спирка „О. мост“, на [улица]. След паркирането направил фото-снимка на автомобила, с намерение да удостовери местоположението му. По-късно същия ден, около 13.30 часа той се върнал на мястото, но не намерил колата. След обаждане на телефонен номер на [фирма] разбрал, че автомобилът е бил преместен принудително на т. нар. „наказателен паркинг“ на [улица], в близост до Театър „С.“. Там заплатил поисканите му като такси за преместването и за престоя на паркинга парични суми, и взел обратно автомобила си.

С административната преписка и в процеса на съдебното производство, от страна на Столичен инспекторат, чиито служител е ответникът (трудов договор на л. 15 от делото) са представени:

1. докладна записка № 002068/12.07.2012 г. (л. 10), подписана от Б. Ц. Р., в която е записано, че на същата дата, в 10.40 часа е разпоредил принудително преместване на лекия автомобил, който бил паркиран в нарушение на чл. 28, ал. 7 от Наредбата за организацията на движението на територията на Столична община, и в момента на преместването нямало данни да е със специален режим на движение и да е обозначен, съгласно чл. 18, ал. 1, т. 7 ППЗДв.П, вр. пар. 10 ЗДв.П; 2. фото-снимки на автомобила и на мястото около него, преди да бъде преместен; 3. трудов договор между Б. Р. и Столичен инспекторат, от 17.05.2010 г., и длъжностна характеристика за длъжността „старши инспектор“; 4. Заповед № РД-09-05-422/11.07,2007 г, на кмета на СО, с която са одобрени ред и условия за преместване на неправилно паркирани МПС, съгласно Приложение № 1, което също е представено; 5. обяснение от Б. Р. (л. 40), относно процесния случай; 6. АУАН, съставен на жалбоподателя на 12.07.2012 г.; 7. писмо от директора на Дирекция „Контрол по строителството“ при СО, от 24.10.2011 г. (л. 48); 8. скици – извадки от кадастралния план на [населено място] за имот, пл. № 28, кл. 385, кл. 408 и от регулационния план за м. „Център“, кв. 3, УПИ I; 9. писмо от директора на Дирекция „3. система“ при СО, от 27.09.2011 г. (л. 51); 10. документи, приложени на л.л. 145 – 161 и касаещи зоната, в която е бил паркиран автомобилът.

Процесуалните представители на оспорващия представиха от своя страна доказателства (л.л. 78 - 85) за това, че имотът, върху чиято площ е била паркирана колата, е частна собственост. По тяхно искане бе допуснато от Съда и изготвено от вещото лице Б. Х. експертно заключение (л. 98 и сл.). След оспорване от ответника Съдът допусна повторна техническа експертиза, изготвена от вещото лице Я. К. (заключение на л. 139 и сл.).

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след извършената проверка за законосъобразност, излага следните мотиви по съществото на спора.

Жалбата против устно издадена на 12.07.2011 г. заповед от длъжностно лице от Столичен инспекторат при Столична община, за принудително преместване на паркирано пътно превозно средство – лек автомобил марка „О.“, рег. [рег.номер на МПС] е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 АПК срок и е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество. Заповедта представлява индивидуален административен акт – изрично волеизявление, макар и изразено устно, насочено към „работник, извършващ операциите по преместване на неправилно паркирано МПС“, по смисъла на т. 3 от Приложение № 1 (л. 23) към Заповед № РД-09-05-422/11.07,2007 г, на кмета на СО, с което волеизявление непосредствено са засегнати права и

интереси на жалбоподателя.

Както се каза по – горе, по отношение на фактите, че автомобилът, собственост на жалбоподателя е бил преместен принудително, след устно издадена заповед (разпореждане) на служител при Столичен инспекторат на посочената дата, страните не спорят. Спорът, въведен с жалбата е: (1) от една страна относно точното място (зоната, имотът), на което е била паркирана колата и статута на това място, а от друга страна (2) – относно валидността на оспореното устно разпореждане, от гледна точка компетентност на неговия автор, както и от гледна точка съобразяване с относимите към случая материалноправни разпоредби на Закона за движението по пътищата и на Наредбата за организацията на движението на територията на Столична община.

Относно първата група спорни въпроси Съдът приема за несъмнено следното.

Установява се от вече цитираното по – горе писмо на л. 51, от приложените и изследвани от експертизите скици, вкл. от заключенията на вещите лица, както и от представените от жалбоподателя нотариални актове, че: мястото, върху което жалбоподателят Е. е паркирал автомобила си попада в поземлен имот пл. № 28, от квартал 3 по плана на [населено място], м. „Центъра”, собственост на частно търговско дружество. По отношение на този имот, със Заповед № РД -09-50-170/19.03.2004 г. (л. 146) на кмета на СО е одобрено допълване и поправка на кадастралната основа на УПИ – I, отреден за „градина, подземни гаражи, подземно строителство и КОО”, с нов имот, пл. № 28 по очертанията на линиите АБ-БВ-ВГ-ГД-ДА, съгласно приложената скица. В писмото на директора на Дирекция „Контрол по строителството (л. 48) се сочи, че за същия имот няма отреждане за паркинг и попада в УПИ за целия парк. С писмото си (л. 51) директорът на Дирекция „З. система” потвърждава този факт и уточнява, че: „наскоро територията на бившия парк „Съветска армия” е преименувана на „Княжеска градина”. Видно от заключението на повторната техническа експертиза по т. 1 (л. 139, на гърба), вещото лице също потвърждава горното, като сочи (изречение последно), че за имота няма отреден самостоятелен УПИ. За несъмнено Съдът приема още, че колата е била паркирана извън зоната, обозначена с табела „синя зона”, за паркиране в която се заплаща такса.

Фактът, че автомобилът, макар и паркиран върху частен (на търговско дружество имот) е попадал в УПИ, отреден за „градина, подземни гаражи, подземно строителство и КОО” не означава обаче, че жалбата е неоснователна и не подкрепя поддържаната от пълномощника на ответника защитна теза.

Правилата за движение по отворените за обществено ползване пътища, правата и задълженията на водачите на ППС и на съответните длъжностни лица от службите за контрол, както и условията за прилагане на принудителни административни мерки са уредени в ЗДв.П. Дефиниция за паркирано пътно превозно средство е дадена с ал. 2 на чл. 93 от Закона. Законодателят, с разпоредбата на чл. 99, ал. 1 е делегирал на собственика или администрацията, управляващи пътищата в населени места (разбирай – общинските съвети, за пътищата, които не са републикански), да определят райони, пътища или части от пътища за зони за платено и безплатно паркиране, в определени часове на денонощието, като (ал. 2) местата за паркиране по ал. 1 се обозначават с пътни знаци, пътна маркировка и надписи, чрез които на водача се указват условията за паркиране и (ал. 3) съответният общински съвет може да определя такса за паркиране, при условията по ал. 1. Задължение на определените от кметовете на общините служби за контрол лица, е да следят и за спазване на правилата за

паркиране от страна на водачите на ППС – чл. 167, ал. 2, т. 1 ЗДв.П. Нормите на чл. 171, т. 5 от Закона уреждат хипотезите и условията, при които се прилага ПАМ „преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач”. Въз основа на законовата делегация по чл. 99, ал. 1 ЗДв.П Столичният общински съвет е приел Наредба за организацията на движението на територията на Столична община (НОДТСО), с която са уредени „правила, ограничения и забрани, свързани с организацията на движението на пътни превозни средства на територията на СО”. Според разпоредбата на чл. 28, ал. 7 от Раздел 7: „Ограничения на движението на МПС”, се забранява „движение, престой и паркиране на ППС върху тротоари, в паркове, градини, зелени площи, пешеходни подлези, детски и спортни площадки, територията на детски ясли, детски градини и училища”. В чл. 44, ал. 1, Глава IV. „Паркиране”, Раздел 1. „Общи правила” е указано, че: „Паркирането на пътни превозни средства на територията на Столична община се извършва само на разрешените, определени и обозначени за това места”. С други думи парковете, градините и зелените площи са зони, върху които паркирането изрично е забранено, предвид чл. 28, ал. 7 от Наредбата. Поставя се въпросът, дали процесното МПС е било паркирано в парк, градина и/или зелена площ и отговорът на Съда е отрицателен. Очевидно е, че автомобилът не е паркиран в „Княжеската градина” (бивш парк на Съветската армия), както и в градина, в смисъл на озеленена площ. Твърдението на ответника, че мястото на паркиране попада в „зелената система” е несъстоятелно, предвид съдържанието на чл. 61, ал. 2, вр. ал. 1 ЗУТ. След като мястото на паркиране не е част от парк, градина и зелена площ като такива, не може да бъде прието, че жалбоподателят е паркирал „неправилно”. Незаконосъобразността на оспореното устно разпореждане (заповед), с което е приложена принудителната административна мярка, Съдът обосновава още и със следните аргументи.

Тъй като, както стана ясно заповедта за принудително преместване на МПС не е била обективизирана в писмена форма, за волята на издателя ѝ Съдът, осъществявайки контрол за законосъобразност може да съди само по текста на докладната записка на длъжностното лице (л. 10), видно от която е прието, че е нарушена разпоредбата на чл. 28, ал. 7 от Наредбата, която има забранителен (императивен характер) и изброява изчерпателно определени хипотези. От друга страна, чл. 44, ал. 1 въвежда изискване, паркирането да се извършва „само на разрешените, определени и обозначени за това места”. Имайки предвид вече очертаното по – горе систематично място на двете разпоредби (на чл. 28, ал. 7 и на чл. 44, ал. 1 НОДТСО), втората, с която са въведени специални забрани за паркиране следва да бъде приета за специална разпоредба. От това обаче, според Съда не следва непременно (предвид израза: „само на разрешените, определени и обозначени за това места”), че на неизрично определени и обозначени места не може да се извършва паркиране. Да се приеме обратното означава, на общинската администрация да бъде вменено задължението да обозначава със съответни знаци (табели) не само местата (синя зона, зелена зона), на които е разрешено да се паркира срещу заплащане, но и местата, на които може да се паркира, без да се заплаща такса. Последното следва по аргумент за противното основание. Следователно, не може да бъде прието за неправилно паркирането от страна на жалбоподателя Е. и поради това, че на мястото не е бил поставен изричен знак, че е разрешено да се паркира, без да се дължи такса. Забраните по чл. 44, ал. 1 от Наредбата са аналогични на въведените с чл. 98 ЗДв.П. Впрочем, използваната правна

техника за създаване на наредбата е възприетата от ЗДвП, защото и там общата забрана да не се паркира „в паркове, градини и детски площадки в населените места извън обозначените за това места” – чл. 15, ал. 7 е поставена в Раздел III, на Глава втора: „Правила за движението по пътищата”, но конкретните забрани за паркиране са посочени в чл. 99.

Доколкото оспореното разпореждане (заповед) е послужило като правно основание да бъде преместен принудително автомобилът на жалбоподателя, на изследване в настоящото съдебно производство подлежи и въпросът, законосъобразно ли е самото преместване, без знанието на неговия собственик.

Преместването (чл. 171, т. 5 от Закона за движението по пътищата), на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач представлява принудителна административна мярка, целта на която е определена в чл. 22 ЗАНН. Независимо от дефинирането в общия процесуален закон, за налагането на ПАМ „принудително преместване на МПС” не е необходимо да се развие производство по реда на ЗАНН – съставяне на АУАН и издаване на НП. Случаите, „когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ” - чл. 23 ЗАНН. Императивната норма на чл. 171, т. 5 ЗДв.П дава възможност, паркирано пътно превозно средство да бъде принудително преместено, без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, но за такова преместване законът е регламентирал три отделни състава, очертаващи от обективна страна следните хипотези: а) паркирано правилно, но обстоятелствата налагат неговото преместване; б) паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението; в) без табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места, или са изминали 30 дни от отнемане или връщане на свидетелството за регистрация на пътното превозно средство в Министерството на вътрешните работи. Специфичните ситуации и условия, при които компетентните служители на „Пътна Полиция” преценяват, дали да бъде принудително преместено МПС и съответно разпореждат такова, са предвидени от законодателя. Разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДв.П изисква наличие на мотивирана заповед, но само за налагането на ПАМ по т.т. 1, 2, 4 и по т. 5, б. „а” на чл. 171. В случаите на наложени принудителни мерки по б.б. „б” и „в” на чл. 171 докладната записка, която изготвят полицейските служители съдържа, освен описание на фактическите обстоятелства и мотиви, които позволяват осъществяването на ефективен съдебен контрол за законосъобразност. Разпоредбите на чл. 54 от Наредбата, и преди да бъде изменена (Решение № 148 по Протокол № 12/22.03.2012 г.) са аналогични на тези от чл. 171, т. 5, б.б. „а”, „б” ЗДв.П. Извън очертаните от специалния материален закон – ЗДв.П хипотези е невъзможно да бъдат налагани ПАМ, свързани с преместване на МПС, независимо дали е паркирано в нарушение на забраните по чл. 28, ал. 7 и чл. 44, ал. 1 НОДТСО. За процесния случай не се твърди и не е доказано от страна на ответника, МПС на жалбоподателя да е било паркирано „в нарушение на правилата за движение на място, обозначено с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и да е създавало опасност или да е правело невъзможно преминаването на

другите участници в движението”, по смисъла на чл. 171, т. 5, б. „б” ЗДв.П и чл. 54, ал. 1, б. „б” от Наредбата.

В заключение, издадена на 12.07.2011 г. от длъжностно лице от Столичен инспекторат при Столична община устна заповед за принудително преместване на паркирано пътно превозно средство – лек автомобил марка „О.”, рег. [рег.номер на МПС] , без знанието на неговия собственик е издадена от компетентен административен орган и не е нищожна, но е незаконосъобразна и неправилна, поради противоречието ѝ с разгледаните по – горе материалноправни разпоредби на ЗДв.П и Наредбата за организацията на движението на територията на Столична община. Налице е основанието на чл. 146, т. 4 АПК за отмяна на акта.

Последният извод обуславя основателност и на претенцията за направените разноски за водене на делото – 10 лева заплатена държавна такса за образуване на делото (л. 27), 05 лева такса за издаване на удостоверение и 250 лева за вещо лице (л. 76). Основателно се явява и заявената на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата претенция за адвокатско възнаграждение, което Съдът определя (чл. 38, ал. 2, вр. чл. 36, ал. 2 ЗАдв. и чл. 8, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на 150 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от М. Т. Е. издадена на 12.07.2011 г. от длъжностно лице от Столичен инспекторат при Столична община устна заповед за принудително преместване на паркирано пътно превозно средство – лек автомобил марка „О.”, рег. [рег.номер на МПС] , без знанието на неговия собственик.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на М. Т. Е. – ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], етаж 3 разноски по делото и възнаграждение за един адвокат, в размер на общо 415 лв. (четиристотин и петнадесет лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: